

Leny Breederveld (1951) is actrice. Volgende week staat ze in theater Bellevue met de solovoorstelling *Happy days* van Samuel Beckett.

Den Haag

"Vlak bij zee, daar woonden we. Ik houd nog steeds vreselijk van het strand. Ik kom uit een heel veilig gezin, met twee zusjes en een broertje. Het was in orde, ik mocht altijd veel. Liften bijvoorbeeld, daar waren mijn ouders heel vrij in. Uiteindelijk was ik braaf. Mijn vriendinnetjes moesten om één uur thuis zijn, en ik werd daarin vrijgelaten. Dat werkte, want er gebeurde niets vreselijks."

"Tot mijn negentiende woonde ik in Den Haag, en daar ben ik ook begonnen met ballet, mijn eerste passie. Ik was geïnteresseerd in ballet en dans. Maar ik had er het lichaam niet voor."

Afrika

"Ik wilde heel graag de Afrikaanse woestijn eens in. Iemand zei: 'Vraag een beurs daarvoor aan bij het Nederlands Fonds voor Podiumkunsten, je kunt het zien als inspiratieris.' Er zijn best veel mogelijkheden en die potjes worden lang niet altijd gebruikt, gek genoeg."

"In 1996 heb ik met zo'n beurs twee maanden in mijn eentje door Afrika gereisd. Ik wilde kijken wat ik verder wilde met het toneelspele. Dat wilde ik juist niet doen door in New York voorstellingen te bezoeken, maar gewoon: verblijven in leegte en niksigheid, en kijken wat er gebeurt. Ik ben begonnen in Marokko en via Mali en Timboektoe met een klein groepje de woestijn in gegaan. Geweldig, die leegte. Je kunt daar makkelijk in je eentje reizen, ook al dacht ik van tevoren dat dit onmogelijk was."

Happy days

"Het grappige is dat ik nu een productie heb gemaakt die zich helemaal afspeelt in de woestijn. Dat was geen vooropgezet plan. Het gaat over een vrouw die in de woestijn tot aan haar middel vastzit in het zand. Haar situatie is hopeloos, maar ze geeft niet op. Ze heeft een tas met spulletjes en legt alles positief uit. Alles wat vervelend is, praat ze weg. Zo iemand die tegen beter weten in moed houdt. Je hoeft het ook niet letterlijk te zien, het kan ook gaan over iemand die vastzit in het leven en nog steeds op een wanhopige manier alles goedpraat. Altijd het voordeel blijven zien, dat heb ik zelf ook wel."

Dochters

"Als je me vraagt waar ik het meest trots op ben, zijn het mijn drie dochters. Ze zijn 28, 24 en 22 en ik kan het erg goed met ze vinden. René Groot-hof is mijn ex-man en de vader van mijn kinderen. We zijn nog steeds een vrij hecht gezin. Op verjaardagen en met kerstmis komen we bij elkaar, we zijn zelfs samen op vakantie geweest afgelopen zomer."

"Het verbaast me dat ze alle drie

het theater in willen. Dat hoefde van mij niet. Het is zo moeilijk om daar werk te krijgen. Ze redden zich wel, ze vinden het leuk. Dat is het belangrijkste. Je hart moet ernaar uitgaan."

"Hun spel vind ik ook echt goed, hoe slap dat ook klinkt van een moeder. Mijn jongste is net begonnen, die wilde aanvankelijk boekhouder worden. Leuk, dacht ik, die gaat een heel andere kant op. Acteurs hadden we al zo veel. Maar na twee jaar zei ze dat ze ook naar de theaterschool wilde. Ze is nu bezig met audities. Daar help ik haar mee. Aan de keukentafel praten we over de monologen."

Bellevue

"Ik kom er al zo lang, al twintig jaar. Wij speelden er met Carver altijd drie weken. Dat vonden we heerlijk, dat was dan even ons huis. Het is toch anders dan spelen in bijvoorbeeld Groningen. Het is moeilijk uit te leggen wat er anders is. De Amsterdammers – het zijn gelijkgestemden. En de theatermakers zelf komen er natuurlijk. Die zijn kritischer. Amsterdammers zijn meer thuis in het theater, omdat het aanbod hier zo groot is."

Onzekerheid

"Dat is een dingetje, ja. Ik ben nog altijd onzeker. Dat blijft. Ik weet dat ik bepaalde dingen kan, maar als het niet lukt, irriteert me dat. Het moet gaan zoals ik het wil. Mijn onzekerheid heeft met angst te maken. Soms mag het wel wat minder, het is een beetje ongezond, eerlijk gezegd. Als je op het toneel staat, moet je niet bang zijn. Dat voelt het publiek. Niet twijfelen: doen! Als ik zeker ben, hoef ik nergens meer over na te denken. Dan gaat het vanzelf."

(G)oud-West

"De buurt waar ik woon. Ik ben na de gouden tijd hier komen wonen, in 2000. Maar ook mijn huis is intussen veel meer waard. Dat is lekker om te weten. Mijn benedenverdieping hier zal ik niet zo snel verlaten. Ideaal, met mijn rollator kan ik straks zo naar binnen rollen."

Carrousel

"Daar ben ik begonnen na de mime-school. Carrousel was een pantomimeachtige groep, en een jeugdtheatergroep. In het vierde jaar van mijn opleiding heb ik er stage gelopen. We hadden een gebouw aan het Hortusplantsoen, dat is later afgebrand. We maakten onze eigen kindervoorstellingen. Daar heb ik René Groothof leren kennen. Pieter Kramer speelde ook mee. Na tien jaar hield het op en ging iedereen zijn eigen weg."

De Hallen

"Ik hoop dat ze er iets moois mee gaan doen. Al is het nu gekraakt."

'Soms is het publiek in de schouwburg al weg als ik richting bar ga. Een verschrikkelijke toestand'

Carver

"Met Carrousel maakten we onze eigen kindervoorstellingen. Een prachtige tijd. Toen we uit elkaar gingen, heeft Beppie Melissen samen met mij en René van 't Hof Carver opgericht. We hadden veel succes, dat voelde als verwennerij."

"Vroeger vond ik toneel altijd zo overdreven. Met die harde stemmen: waarom spraken ze niet normaal? Daarom hebben we met Carver gewone situaties genomen, Peter van Straaten-achtige tafereeltjes. Misstanden en ellende uit het huiselijk leven."

Gevoel voor humor

"Ik denk wel dat ik dat heb. Humor is waar je om moet lachen, zei Kees Prins ooit. Zo simpel is het. Als het te duidelijk is dat je erom moet lachen, vind ik het al niet meer leuk. De dikke en de dunne die elkaar op het hoofd slaan met een koekenpan: zielig toch? Wat is daar nou leuk aan? Of die homevideo's van kleine kinderen die een schommel tegen hun kop krijgen. Ik lach weer wel om een nieuwslezer die zich ver-spreekt."

Een cultureel centrum had ik leuk gevonden, iets alternatiefs. In Maastricht heb je Ainsi, een nieuw theater. Dat is zo'n verademing tussen al die ongezellige schouwburgen."

"Soms heb ik in een schouwburg gespeeld en is het publiek al weg als ik richting bar ga. Een verschrikkelijke toestand, dat is echt geen pretje. Daar mis ik het persoonlijke contact met het publiek."

Mime

"Ook mijn dochter zit op de mime-school. Dat is iets anders dan de toneelschool, hoor. Bij mime ben je veel vrijer. Een toneelspeler wordt gevraagd door een regisseur en krijgt een tekst. Daar kun je nog heel veel mee doen, maar met mime maak je een stuk helemaal zelf. Zo ben ik opgegroeid bij Carrousel: samen een stuk maken. Ook bij Carver deden we het zo. We improviseerden en keken dan de video terug. Toen ik wegging bij Carver, ben ik pas echt gaan toneelspelen. Nu heb ik een monoloog van een uur en een kwartier."

Alex van Warmerdam

"Die woont hier om de hoek. Ik heb gespeeld in *Ober, De noorderlingen* en *De jurk*. Ik houd van zijn humor en kom graag bij hem over de vloer, ook omdat zijn vrouw, Annet Malherbe, verrukkelijk kookt. Het is daar altijd gezellig."

Schuurtje

"Ik heb een schuurtje in de tuin, mijn blokhut. Hij neemt de halve tuin in beslag. Met hulp van mijn kinderen heb ik 'm zelf in elkaar getimmerd. Ik houd ervan om met mijn handen te werken. In het schuurtje beoefen ik mijn hobby's: kleien en beeldhouwen. Er staat een bed, dus ik zou er kunnen slapen. De komende zes maanden heb ik geen plannen en ga ik er weer veel tijd doorbrengen. De beeldjes die ik maak, maak ik echt voor mezelf."

Ouwe lul

"Ik ben deze week 59 geworden. Mijn kinderen houden me scherp. Zij maken me, ook in de theaterwer-

reld, opmerkzaam op dingen waar ik zelf niet meer zo snel heen zou gaan. Zo word ik geen ouwe lul. Door mijn dochters kijk ik anders naar veel dingen."

"Een van mijn dochters was tijdens het theaterfestival naar *Happy days* geweest, gespeeld door een Engels theatergezelschap. Ze zei: dat is echt iets voor jou. Pas toen ben ik *Happy days* van Samuel Beckett gaan lezen."

Strooizout

"Ik begrijp niet dat Theodor Holman zich daar kwaad over maakt. Wie had nou zo'n winter verwacht? Ik snap het tekort wel, als ik het zout had moeten regelen, was mij dit ook overkomen."

Sana Valiulina

"Die kende ik niet voordat ze op de Klapstoel zat. Ik ben wel nieuwsgierig. Ik heb niets van haar gelezen."

**Lenie Breederveld: *Happy days*
Bellevue, 11 t/m 14 februari
www.theaterbellevue.nl**

Leny Breederveld: 'In mijn schuurtje beoefen ik mijn hobby's: kleien en beeldhouwen. De beeldjes die ik maak, maak ik echt voor mezelf.'

FOTO'S HARMEN DE JONG